30/05/2021

Η Νέα Σμύρνη εορτάζει την Πολιούχο της Αγία Φωτεινή

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Νέας Σμύρνης

Η περιοχή της Νέας Σμύρνης εορτάζει την πολιούχο και έφορό της Αγία Φωτεινή σύμφωνα με τα μέτρα της πολιτείας για την πανδημία του κορωνοϊού με τους περισσότερους πιστούς να παραμένουν στον αύλειο χώρου του Ιερού Ναού ακούγοντας τον Μέγα Πανηγυρικό Εσπερινό, στον οποίο χοροστάτησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης κ. Συμεών, από τα εξωτερικά ηχεία.

Ομιλητής ήταν ο Πανοσιολ. Αρχιμανδρίτης π. Νικόλαος Πουλάδας, εφημέριος του Ιερού Ενοριακού Ναού Αγίου Σώστη λεωφ. Συγγρού. Ο π. Νικόλαος, μεταξύ των άλλων, τόνισε στο κήρυγμά του ότι «...μαζί με την Ανάσταση του Χριστού, γιορτάζουμε και την ανάσταση της Σαμαρείτιδας! Η μεγαλύτερη συνάντηση της

ζωής της ήταν αυτή με τον Ιησού, το σπουδαιότερο αξιοθέατο της ζωής της ήταν το πηγάδι του Ιακώβ, η κρισιμότερη ώρα της ζωής της ήταν η “έκτη ώρα” εκείνου του ευλογημένου μεσημεριού.

Μετά τη συνάντηση ξέχασε τη στάμνα της! Παράξενο! Αφού γι᾽ αυτήν ήρθε. Ήρθε για νερό και βρήκε το «ύδωρ το ζων», ήρθε για πηγάδι και βρήκε την πηγή της ζωαρχίας, ήρθε για κάτι καθημερινό και πρόσκαιρο και βρήκε την αιώνια ζωή. Μαζί με τη στάμνα, πίσω στο πηγάδι άφησε και ξέχασε και την παλιά της ζωή, τον παλιό της εαυτό. Ερχόμενη στο πηγάδι, κουβαλούσε την άδεια στάμνα της. Αυτή η άδεια στάμνα της ήταν η άδεια καρδιά της! Άδεια από νόημα, σκοπό, ευτυχία. Ζούσε στην μονοτονία, την βαρεμάρα, τη ρουτίνα. Κάθε μέρα τα ίδια και τα ίδια. Ίδιες αμαρτίες, ίδια πάθη.

Άφησε πίσω τη στάμνα, διότι την ξέχασε. Η συνάντηση με το Χριστό είναι ένα πνευματικό, υπαρξιακό “σοκ” που σε κάνει να ξεχνάς όλα τα άλλα. Άφησε πίσω τη στάμνα, διότι την περιφρόνησε πλέον εντελώς. Αφού είδε τον Ήλιο, γιατί να ασχολείται με πυγολαμπίδες και σπίθες; Αφού πήρε το Χρυσό-Χριστό, γιατί να ενδιαφέρεται για τις πενταροδεκάρες αυτής της ζωής;

Αφού βρήκε την Μονάδα, γιατί να την αποσπούν τα μηδενικά; Αφού βρήκε το Παν, γιατί να νοιάζεται για το μηδέν; Ερχόμενη στο πηγάδι, ήταν, όπως λέει ο Παύλος, “ως μηδέν έχουσα” και φεύγοντας από το πηγάδι ήταν ως “τα πάντα κατέχουσα”, διότι κατείχε Αυτόν που κατέχει τα πάντα.

Ξεδίψασε με το Χριστό και ταυτόχρονα κάηκε από το Χριστό η καρδιά της, όπως στους δύο μαθητές, τους πορευομένους προς Εμμαούς! Ο Χριστός γι᾽ αυτήν έγινε ταυτόχρονα και νερό που ξεδίψασε την ευτυχία της και φωτιά που έφλεξε τον πόθο της καρδιάς της!

Σήμερα οι άνθρωποι κουβαλούν τις στάμνες τους τις άδειες. Τη φιλοχρηματία, τη φιλοδοξία, τη φιληδονία. Άδειες στάμνες. Διότι με το νερό τους, όπως είπε ο Χριστός, θα διψάσουν πάλι.

Το μεγάλο ερώτημα για μας είναι: ποιόν θα πάρουμε μαζί μας φεύγοντας από το πηγάδι, το Χριστό ή τη στάμνα μας; Η Σαμαρείτις ξέχασε-άφησε τη στάμνα της και πήρε το Χριστό. Δυστυχώς, πολλοί άνθρωποι αφήνουν το Χριστό και γυρνούν πίσω με τις στάμνες τους, τα πάθη τους, τις μέριμνές τους κ.λπ. Η Σαμαρείτις βρήκε την ευτυχία της! Λίγο κράτησε αυτή η συνάντηση. Σε λίγο χρόνο άλλαξαν όλα. Συγκλονίστηκε, μετάνιωσε, διότι, όπως λέει ο όσιος γέρων Πορφύριος, “η μετάνοια είναι σαν την αστραπή”!

Η Σαμαρείτις, τέλος, άφησε τη στάμνα της και έγινε η ίδια στάμνα! Ξέχασε τη στάμνα και έγινε η ίδια στάμνα Χριστού και πήγε στους συμπολίτες της και τους ξεδίψασε με αυτό το νερό».

Και ο π. Νικόλαος έκλεισε την ομιλία του με την ευχή «να αφήνουμε και εμείς τις στάμνες μας, να τις ξεχνάμε, γιατί θα έχουμε χορτάσει από το ύδωρ της Αναστάσεως του Κυρίου!».